

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z powództwa J. D.
przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w Poznaniu
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Okręgowego w Poznaniu Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z 21 grudnia 2018 r. w sprawie o sygn. VII Pa 110/18
na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 14 lipca 2023 roku, sygn. akt VIII Pa 20/23,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 15 listopada 2023 r.,
wniosku powoda o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego w Poznaniu X.Y.. od
orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu sygn. VIII
Pz 26/23,

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje wniosek Sądowi
Okręgowemu w Poznaniu.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Pismem z 9 października 2023 r. J.D. (dalej: „wnioskodawca”) złożył wniosek
o wyłączenie SSO X.Y.. od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem
Okręgowym w Poznaniu pod sygn. akt VIII Pz 26/23. W uzasadnieniu pisma
wnioskodawca wskazał, że w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii
Europejskiej (Wielkiej Izby) z 19 listopada 2019 r. (C-585/18, C-624/18, C-625/18)
oraz uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA

I-4110-1/20) zachodzą wątpliwości co do bezstronności i niezależności sądu, gdyż SSO X.Y. została powołana na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3).

Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z 18 października 2023 r. (VIII Po 55/23) na podstawie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1093 ze zm., dalej: „u.SN”) wniosek J.D. przekazał Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy w Poznaniu przekazał wniosek o wyłączenie SSO X.Y.. do Sądu Najwyższego na podstawie art. 26 § 2 u.SN. Zgodnie z tym przepisem, do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Przekazanie wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

Jako podstawę wniosku o wyłączenie wnioskodawca wskazał okoliczność rekomendowania SSO X.Y. przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Wnioskodawca nie wskazał poza tym żadnych innych okoliczności, które jego zdaniem miałyby się świadczyć o braku bezstronności i niezależności sądu.

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy zobowiązany był uwzględnić treść wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 5 czerwca 2023 r. (C-204/21), w którym uznano, że przekazanie – na podstawie art. 26 § 2 u.SN – do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawania zarzutów i zagadnień prawnych dotyczących braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego stanowi uchybienie zobowiązaniom, które wynikają z mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych, jak również na mocy art. 267 TFUE i zasady pierwszeństwa prawa Unii. Trybunał zaznaczył, że kwestie dotyczące badania niezależności sądu i niezawisłości sędziego nie stanowią specyficznych kwestii prawnych w konkretnej dziedzinie prawa, które z tego względu mogłyby należeć do wyłącznej właściwości wyspecjalizowanego potencjalnie sądu.

Uwzględniając argumentację zawartą w powyższym wyroku TSUE, należało przyjąć, że w niniejszej sprawie wniosek o wyłączenie SSO X.Y.. powinien być rozpoznawany zgodnie z regulacjami zawartymi w art. 49 i nast. k.p.c. Zgodnie z art. 52 § 1 k.p.c., o wyłączeniu sędziego rozstrzyga sąd, w którym sprawa się toczy, a gdyby sąd ten nie mógł wydać postanowienia z powodu braku dostatecznej liczby sędziów – sąd nad nim przełożony. Prowadzi to do wniosku, że w niniejszej sprawie właściwy pozostaje Sąd Okręgowy w Poznaniu.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

ZG

[ał]